

[Miljøministeren]

Jeg har forelagt spørgsmålet for Miljøstyrelsen, der har svaret følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»I Sverige er der siden starten af 1970'erne investeret omkring 10 milliarder svenske kroner (1987-priser) for at reducere udledningerne til søer og kystområder. Spildevandet fra industrier og kommunale renseanlæg blev først og fremmest rensat for organisk stof og fosfor.

Bag investeringerne lå et ønske om at vende den foruroligende udvikling i vandkvaliteten i de svenske søer og kystområder langs den egentlige Østersø. Saltindholdet i den svenske del af den egentlige Østersø er lavt, og det var derfor nærliggende at pege på en indsats over for især fosfor, der i ferskvand generelt er det begrænsende vækstnæringsstof.

På trods af disse omfattende rensbestræbelser udeblev den forventede bedring i såvel kysternes som Østersøens vandkvalitet. Debatten omkring eutrofiering fik fornyet fart i starten af 1980'erne, efter at det blev kendt, at bundvandet i det sydlige Kattegat (Laholmsbugten, Skälderviken og nordlige Øresund) samt langs Jyllands østkyst var ramt af iltsvind.

Undersøgelserne førte som bekendt frem til erkendelsen af, at det er nødvendigt *også* at reducere kvælstofudledningerne. I den svenske havmiljøplan erkendes dette forhold klart. Svenskerne siger ligesom vi, at det er nødvendigt med en indsats over for både fosfor og kvælstof. Det er således urigtigt, når det i spørgsmålet fremføres, at Sverige i langt højere grad forsøger at nedbringe fosforudledningerne i vandmiljøet frem for kvælstofudledningerne.

Det fremføres i begrundelsen for spørgsmålet, at der i Danmark hovedsagelig sker en indsats over for kvælstof og i mindre grad over for fosfor. Det bør i denne forbindelse erindres, at plantenæringsstofferne kvælstof og fosfor optages i planterne i vægtforholdet 7:1. Dette indebærer, at der skal fjernes syv gange så meget kvælstof som fosfor for at få bragt plantevæksten ned. Samtidig gælder, at væksten går i stå, når det ene nærings salt er brugt op. Væksten siges eksempelvis at være kvælstofbegrænset, hvis der er frit tilgængeligt fosfor, men ingen kvælstof i vandet.

Belastningen med kvælstof og fosfor er i dag imidlertid så stor, at vandet i vore fjorde og ved vore kyster i stigende grad er fosforbegrænset

om foråret og kvælstofbegrænset i resten af året. Det er dette forhold, som er afspejlet i vandmiljøplanens forskellige reduktionskrav over for *både* kvælstof og fosfor.

Miljøstyrelsen tillader sig endvidere at henvise til den tidligere miljøministers besvarelse af spørgsmålene H 54 og H 70 fra Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg, som belyser spørgsmålet om nitrat-/fosforproblematikken i de forskellige vandområder på en oversigtlig måde. Spørgsmålene blev stillet i folketingsåret 1986-87 i forbindelse med behandlingen af vandmiljøplanen.«

Spm. nr. S 132

Til *arbejdsministeren* (28/10 88) af:

Lilli Gyldenkilde (SF):

»Vil ministeren som et led i regeringens selvforvaltningspolitik foreslå at ændre den bestemmelse i arbejdsmiljølovens § 66, stk. 1, nr. 4, der er udmøntet i bekendtgørelse nr. 397 af 10. august 1978, så den får den betydning, at såfremt Arbejdsmiljørådet med et flertal støtter Arbejdstilsynet, fastholdes denne beslutning, uden at arbejdsministeren kan omstøde flertalsbeslutningen?«

Begrundelse

Arbejdsministeren har omstødt en beslutning, som Arbejdstilsynet – Direktoratet for Arbejdstilsynet – samt et klart flertal i Arbejdsmiljørådet har taget i sagen om antallet af sikkerhedsrepræsentanter hos virksomheden C. Mayland.

Regeringen taler meget i disse år om afbureaukratisering og selvforvaltning. Her er et eksempel, hvor tre instanser har taget en beslutning, der så af arbejdsgiveren bliver anket til den centrale myndighed, dvs. arbejdsministeren, der beslutter det modsatte af alle tre instanser. Dette forekommer at være en meget bureaukratisk ordning. Enten kunne man ændre loven, så arbejdsministeren selv tog alle disse beslutninger – centralstyring – eller ministeren lod selvforvaltningen – virksomheden, de ansatte og Arbejdstilsynet – bestemme.

Spørgeren ønsker naturligvis den sidste løsning. Under alle omstændigheder bør loven ændres, da den p.t. fungerer som en meget bureaukratisk narresut.